

Κυριακή των Μυροφόρων (Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Απριλίου 28, 2017

(Μάρκ. ιε´ 43-ιστ´ 8)

Όμιλία ιη´ τῆς Κυριακῆ τῶν Μυροφόρων

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι τὸ ξαναζωντάνεμα καὶ τὸ ξαναπλάσιμο τοῦ πρώτου Ἀδάμ, πού ἡ ἁμαρτία τὸν ὠδήγησε στὸ θάνατο κι ὁ θάνατος πάλι τὸν ἔκαμε νὰ παλινδρομήσῃ στὴ γῆ ἀπ’ ὅπου πλάστηκε. Εἶναι ἡ ἐπιστροφή στὴν ἀθάνατη ζωή. Ἐκεῖνον κανένας ἄνθρωπος δὲν τὸν εἶδε, ὅταν τὸν ἐπλαθε ὁ Θεὸς καὶ τὸν ζωοποιῶσε -τὴν ὥρα ἐκείνη κανένας ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα. Κι ὅταν μὲ τὸ φύσημα τοῦ Θεοῦ ἔλαβε πνοὴ ζωῆς, πρώτη ἀπ’ τοὺς ἄλλους τὸν εἶδε ἡ γυναῖκα· ὕστερ’ ἀπ’ αὐτόν, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἦταν ἡ Εὐα. Ἔτσι καὶ τὸ δεύτερο Ἀδάμ, δηλ. τὸν Κύριο, κανένας ἄνθρωπος δὲν τὸν εἶδε ν’ ἀναστήνεται ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Γιατὶ μήτε κανένας δικός του ἦταν κοντὰ κι οἱ φρουροὶ στρατιῶτες συγκλονισμένοι ἀπὸ τὸ φόβο ἔγιναν σὰ νεκροί. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασις γυναῖκα πρώτη ἀπ’ τοὺς ἄλλους τὸν εἶδε, ὅπως ἀκούσαμε τὸ Μᾶρκο νὰ εὐαγγελίζεται σήμερα. «Μετὰ τὴν ἀνάστασή του ὁ Ἰησοῦς τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς παρουσιάστηκε πρῶτα στὴ Μαρία Μαγδαληνῆ». Πιστεύουν ὅτι ὁ εὐαγγελιστὴς δήλωσε καθαρὰ καὶ τὴν ὥρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου· ὅτι ἦταν πρωί, καὶ φάνηκε πρῶτα στὴ Μαρία Μαγδαληνῆ κι ὅτι φάνηκε τὴν ἴδια ὥρα τῆς ἀναστάσεως. Δὲν εἶπε ὅμως ἔτσι, ὅπως θὰ φανῆ, ἂν προσέξωμε κάπως. Λίγο πὺ πάνω κι αὐτὸς σὲ συμφωνία καὶ μὲ τοὺς ἄλλους εὐαγγελιστὰς λέει ὅτι ἡ Μαρία αὐτὴ ἦρθε μαζί μὲ τὶς ἄλλες Μυροφόρες στὸν τάφο κι ὅτι τὸν εἶδαν ἄδειο κι ἔφυγαν. Ὡστε ὁ Κύριος ἀναστήθηκε, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ πρωί, ὁπότε αὐτὴ τὸν εἶδε. Ἀλλὰ θέλοντας νὰ προσδιορίσῃ καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν λέει ἀπλῶς πρωί, ὅπως ἐδῶ, ἀλλὰ πολὺ πρωί. Γι’ αὐτὸ καὶ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐκεῖ ἐννοεῖ τὸ λιγοστὸ φέγγος πού προτρέχει στὸν ὀρίζοντα ἀπὸ τὴν ἀνατολή. Αὐτὸ θέλει νὰ φανερώσῃ κι ὁ Ἰωάννης καὶ λέγει ὅτι ἡ Μαρία Μαγδαληνῆ ἦρθε πρωί στὸ μνημεῖο, ἐνῶ κρατοῦσε ἀκόμη τὸ σκοτάδι, κι εἶδε τὴ πέτρα τραβηγμένη ἀπὸ αὐτό.

Καὶ δὲ ἦρθε μονάχα αὐτὴ στὸ μνημα, κατὰ τὸν Ἰωάννη, ἀλλὰ κι ἔφυγε ἀπ’ τὸ μνημα χωρὶς νὰ δῆ ἀκόμα τὸν Κύριο. Γιατὶ ἔτρεξε κι ἐπῆγε στὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ δὲν τοὺς ἀναγγέλει ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος ἀλλὰ ὅτι τὸν πῆραν ἀπὸ τὸν τάφο· ἄρα δὲν ἤξερε ἀκόμα τὴν ἀνάστασις. Διεκδίκηση λοιπὸν τῆς Μαρίας ἀπομένει ὄχι μόνο ὅτι ὁ Χριστὸς φάνηκε σ’ αὐτὴν πρώτη ἀλλὰ ὅτι φάνηκε μετὰ τὴν πραγματικὴ ὥρα τῆς ἡμέρας. Εἶναι βέβαια σκεπασμένο μὲ κάποια σκιά ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστὰς αὐτὸ πού

θα ξεσκεπάσω μπροστά στην αγάπη σας. **Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πρώτη ἀπ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ δέχτηκε ἀπὸ τὴν Κύριον ἢ Παναγία.** Κι ἔτσι ἦταν τὸ σωστὸ καὶ τὸ δίκαιον. Αὐτὴ πρώτη τὸν εἶδε μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, κι εἶχε τὴ χαρὰ ν’ ἀκούσῃ τὸ μίλημά του. Καὶ δὲν τὸν εἶδε μόνο μετὰ τὰ μάτια της καὶ τὸν ἄκουσε μετὰ τ’ αὐτιά της ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ χέρια της πρώτη καὶ μόνη ἄγγιξε τὰ ἄχραντα πόδια του, ἀκόμα κι ἂν οἱ εὐαγγελιστὰὶ δὲν ὀμιλοῦν γιὰ ὅλ’ αὐτὰ φανερά. Δὲ θέλουν νὰ προβάλλουν τὴ μαρτυρία τῆς μητέρας, γιὰ νὰ μὴ δώσουν στοὺς ἄπιστους ἀφορμὴ ὑποψίας. Ἀφοῦ ὅμως τώρα ὁ δικός μου λόγος μετὰ τὴ χάρι τοῦ ἀναστάντος ἀπευθύνεται σὲ πιστοὺς, ἢ εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς μᾶς παρακινεῖ νὰ διευκρινήσωμε τὰ σχετικὰ μετὰ τὶς Μυροφόρες· τὴ δικαιολογία τὴ δίνει αὐτὸς ποὺ εἶπε «Δὲν ὑπάρχει κρυφὸ ποὺ δὲ θὰ γίνῃ φανερό». Κι αὐτὸ λοιπὸν θὰ φανερωθῇ.

Μυροφόρες εἶναι ὅσες ἀκολούθησαν μαζί μετὰ τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ ἔμειναν μαζί της τὶς ὥρες τοῦ σωτηρίου πάθους καὶ μετὰ πόθο τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἀρωμάτισαν. Κι ὅταν ὁ Ἰωσήφ κι ὁ Νικόδημος ζήτησαν κι ἔλαβαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ ἀφοῦ τὸ κατέβασαν ἀπὸ τὸ σταυρὸ καὶ τυλιγμένο σὲ σεντόνι μετὰ δυνατὰ ἀρώματα τὸ ἀπόθεσαν σὲ λαξευτὸ μνημεῖον κι ἔκλεισαν μετὰ μεγάλη πέτρα τὴ θύρα τοῦ μνημείου ἦσαν κοντὰ καὶ κοίταζαν, κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ Μάρκο, ἢ Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ ἢ ἄλλη Μαρία καθισμένες ἀπέναντι στὸ τάφο. Μετὰ τὴν ἔκφραση **καὶ ἢ ἄλλη Μαρία ὑπονοεῖ ὅπωςδήποτε τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ**. Γιατὶ αὐτὴ τὴν ἔλεγε καὶ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσή, ποὺ ἦσαν παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος. Δὲν ἦσαν αὐτὲς μόνο, ποὺ κοίταζαν τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ Χριστοῦ μὰ κι ἄλλες γυναῖκες, καθὼς διηγήθηκε κι ὁ Λουκᾶς. Κι ἀφοῦ τὸν συνόδεψαν γυναῖκες ποὺ εἶχαν ἔλθει γιὰ χάρι τοῦ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία εἶδαν τὸ μνημεῖον καὶ ὅτι εἶχε ἀποτεθῆ ἐκεῖ τὸ σῶμα του κι αὐτὲς ἦσαν ἢ Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ καὶ ἢ Ἰωάννα καὶ ἢ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ οἱ ἄλλες ποὺ ἦσαν μαζί». Καὶ γράφει ὅτι πῆγαν κι ἀγόρασαν ἀρώματα καὶ μύρα. Γιατὶ δὲν ἤξεραν ἀκόμα ἀκριβῶς ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς γι’ αὐτοὺς ποὺ τὸν πλησίαζαν μετὰ πίστη, ὅπως εἶναι καὶ ἢ ὁσμὴ τοῦ θανάτου γιὰ ἐκείνους ποὺ μένουν ἄπιστοι ὡς τὸ τέλος. Καὶ τῶν ρούχων του ἢ ὁσμὴ, ἢ ὁσμὴ τοῦ ἴδιου τοῦ σώματός του, εἶναι ἀνώτερη ἀπ’ ὅλα τὰ ἀρώματα. Καὶ τὸνομά του εἶναι σὰν χυμένο μύρο, ποὺ πλημμύρισε τὴν οἰκουμένη μετὰ τὴ θεία του εὐωδία. Δὲν ἤξεραν κι ἐτοιμάζουν μυρωδικὰ καὶ ἀρώματα πρὸς τιμὴν τοῦ νεκροῦ κι ἐπινοοῦν γιὰ ὅσους ἠθέλουν νὰ μείνουν κοντὰ ἀντιφάρμακο τῆς κακοσμίας ἀπὸ τὸ ἀποσυνθεμένο σῶμα ἀλείβοντάς το μ’ αὐτὰ.

Ἐτοίμασαν λοιπὸν τὰ μύρα καὶ τ’ ἀρώματα καὶ τὸ Σάββατον ἠσύχαζαν σύμφωνα μετὰ τὴν ἐντολὴν ποὺ εἶχαν. Γιατὶ δὲν εἶχαν ζήσει ἀληθινὰ Σάββατα, οὔτε ἐνωσαν ἐκεῖνο τὸ ὑπερευλογημένο Σάββατον, ποὺ μᾶς μεταφέρει ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Ἄδης σ’ ὅλο τὸ λαμπρὸ καὶ θεῖον ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδας, ὅπως λέει ὁ Λουκᾶς, ἐνῶ ἦταν νύχτα ἀκόμα ἦρθαν στὸ μνημεῖον μετὰ τὰ ἀρώματα ποὺ εἶχαν ἐτοιμάσει. Κι ὁ Ματθαῖος λέει· «ἀργὰ τὸ Σάββατον πρὸς τὰ ξημερώματα τῆς Κυριακῆς» κι ὅτι ἦσαν δύο αὐτὲς ποὺ ἦρθαν. Κι ὁ Ἰωάννης συμπληρώνει· «πρῶτῃ, ἐνῶ

ἦταν σκοτεινὰ ἀκόμη». Καὶ ὅτι αὐτὴ ποὺ ἦρθε ἦταν μόνο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Πρῶτη τῆς ἐβδομάδος ὅλοι οἱ εὐαγγελισταὶ ἐννοοῦν τὴν Κυριακὴ. Μὲ τὶς ἐκφράσεις ἀργὰ τὸ Σάββατο, καὶ βαθεῖα ἀγγῆ, καὶ πολὺ πρωὶ καὶ πρωὶ, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη σκοτεινά, ἐννοοῦν τὴν ἀγγινὴ ὥρα ποὺ τὸ σκοτάδι παλεύει μὲ τὸ φῶς, κι αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ φωτίζεται τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντα προμηνῶντας τὴν ἡμέρα. Παρατηρῶντας ἀπὸ μακριὰ βλέπει κανένας τὸ φῶς ν' ἀλλάζῃ τὰ χρώματα στὴν ἀνατολὴ τὴν ἐνάτη περίπου ὥρα τῆς νύχτας καὶ μένουν ὡς τὴν τέλειαν ἡμέρα τρεῖς ὥρες ἀκόμα. **Μοιάζει νὰ διαφωνοῦν κάπως οἱ εὐαγγελισταὶ καὶ στὴν ὥρα αὐτὴ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι, ὅπως εἶπαν, οἱ Μυροφόρες καὶ πολλὰς ἦσαν καὶ δὲν ἦρθαν μιὰ φορὰ στὸν τάφο ἀλλὰ δύο καὶ τρεῖς φορές, ὄχι πάντα οἱ ἴδιες· καὶ τὴν ἀγγῆ ὅλες, μὰ ὄχι τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς.** Ἡ Μαγδαληνὴ ἦρθε καὶ μόνη τῆς χωρὶς τὶς ἄλλες, κι ἔμεινε περισσότερο. Καθένας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ἕνα ἐρχομὸ μερικῶν ἀπ' αὐτὰς ἀναφέρει καὶ ἀφήνει τὶς ἄλλες. Κι ὅπως ἐγὼ συμπεραίνω συγκρίνοντας ὅλους τοὺς εὐαγγελιστὰς- τὸ προεῖπα κι αὐτό- **πρῶτη ἀπ' ὅλες ἦρθε στὸν τάφο τοῦ Γιοῦ καὶ Θεοῦ τῆς ἡ Θεοτόκος, μαζὶ μὲ τὴν Μαρία Μαγδαληνὴ**. Αὐτὸ κυρίως μᾶς τὸ πληροφορεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. «Ἦρθε, λέει, ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία -ποὺ ἦταν πάντως ἡ Παναγία- νὰ κοιτάξουν τὸν τάφο. Καὶ τότε ἔγινε ἰσχυρὸς σεισμὸς. Ἐνας ἄγγελος Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἦρθε καὶ κύλισε τὴν πέτρα ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου καὶ κάθισε πάνω σ' αὐτὴ. Τὸ προσωπὸ του ἦταν σὰν ἀστραπὴ καὶ τὸ ροῦχο του σὰν χιόνι λευκό. Ταραχτήκαν οἱ φύλακες ἀπὸ τὸ φόβο ποὺ τοὺς προξένησε κι ἔγιναν σὰ νεκροί.

Ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες ἦρθαν μετὰ τὸ σεισμὸ καὶ τὴ φυγὴ τῶν φρουρῶν καὶ βρῆκαν τὸν τάφο ἀνοιχτό καὶ κυλισμένη τὴν πέτρα. Ἡ Παρθένος ὅμως ἦταν ἐκεῖ, ὅταν ἔγινε ὁ σεισμὸς κι εἶχε κυλίσει ἡ πέτρα κι ὁ τάφος ἀνοιξε κι οἱ φύλακες ἦσαν ἐκεῖ, ἂν καὶ καταταραγμένοι ἀπὸ τὸ φόβο. Γι' αὐτὸ κι ὅταν συνῆλθαν ἀπὸ τὸ σεισμὸ εὐθὺς σκέφτηκαν τὴ φυγὴ, ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ ὅμως χωρὶς φόβο χαιρόταν μ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε. Ἐγὼ νομίζω πῶς καὶ **γι' αὐτὴν πρώτη ἀνοιξε ἐκεῖνος ὁ ζωηφόρος τάφος**. Γι' αὐτὴν πρῶτα καὶ χάρις σ' αὐτὴν καὶ γιὰ μᾶς ὅλους ἀνοιξαν τὰ πάντα, ὅσα εἶναι πάνω στὸν οὐρανὸ καὶ ὅσα στὴ γῆ κάτω, καὶ γιὰ χάρις τῆς ἀστράφτει ἔτσι ὁ ἄγγελος, ὥστε μὴ ποὺ ἦταν ἀκόμα σκοτάδι, μὲ τὸ λαμπρὸ ἀγγελικὸ φῶς εἶδε ὄχι μόνον ἀνοικτὸ τὸν τάφο ἀλλὰ καὶ τὰ ἐντάφια μὲ σειρὰ καὶ τάξιν νὰ μαρτυροῦν μὲ πολλοὺς τρόπους τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἐνταφιασμένου. Ἦταν ἔπειτα καὶ **ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἄγγελος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὁ Γαβριὴλ**· τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ βιαστικὰ πρὸς τὸν τάφο, αὐτὸς ποὺ στὴν ἀρχὴ τῆς εἶχε πεῖ: «Μὴ φοβᾶσαι Μαρία· ὁ Θεὸς σοῦ δίνει τὴ χάρις του». Κι ἀμέσως κατεβαίνει καὶ τώρα τὴν ἴδια πάλιν προτροπὴ ν' ἀπευθύνῃ στὴν ἀειπάρθενο. Ἦρθε νὰ εὐαγγελιστῇ τὴν ἀνάστασιν ἐκείνου ποὺ μὲ ἄσπορη σύλληψιν ἐγέννησε καὶ τὴν πέτρα νὰ σηκώσῃ καὶ νὰ δείξῃ ἄδειον τὸν τάφο καὶ τὰ ἐντάφια καὶ νὰ βεβαιώσῃ σ' αὐτὴ τὸ χαρούμενον μῆνυμα. Γράφει «Ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος κι εἶπε σὺς γυναῖκες· Μὴ φοβᾶστε· ζητᾶτε τὸ Χριστὸ ποὺ σταύρωσαν; Ἀναστήθηκε. Νὰ, ὁ τόπος ὅπου κοιτόταν ὁ Κύριος. Κι ἂν βλέπετε τοὺς φύλακες

καταταραγμένους από τὸ φόβο σεῖς μὴ φοβᾶσθε. Ξέρω πὼς ζητᾶτε τὸ Χριστό πού σταύρωσαν. Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ». Γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶναι μόνο ἀκράτητος ἀπ' τὰ κλειδιά καὶ τοὺς μοχλοὺς καὶ τὶς σφραγίδες τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου ἀλλὰ εἶναι καὶ Κύριος δικός μας, τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ κι αὐτὸς εἶναι τοῦ κόσμου ὅλου ὁ μόνος Κύριος. «Δῆτε τὸν τόπο ὅπου κοιτόταν ὁ Κύριος. Πηγαίνετε γρήγορα καὶ πέστε στοὺς μαθητὰς του ὅτι ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς». Καὶ βγήκαν. Λέγει, μὲ φόβο καὶ χαρὰ μαζί μεγάλη.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔχω τὴ γνώμη ὅτι φοβισμένη ἦταν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ οἱ ἄλλες γυναῖκες πού εἶχαν ἔρθει ὡς τότε. Γιατὶ δὲν κατάλαβαν τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου οὔτε μπόρεσαν νὰ βαστάξουν ὡς τὸ τέλος τὴ δύναμη τοῦ φωτὸς, ὥστε νὰ δοῦν καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν μὲ ἀκρίβεια. Ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ ὅμως νομίζω ἔκαμε κτῆμα τῆς τῆς μεγάλης χαρᾶς, ἐπειδὴ κατανόησε τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου καὶ ἔλαμψε ὀλόκληρη ἀπὸ τὸ φῶς σὰν ὀλοκάθαρη πού ἦταν καὶ γεμάτη ἀπὸ τὴ θεία χάρη. Μὲ ὅλα αὐτὰ ἀκόμα τὰ σημεῖα καὶ τὴν ἀλήθεια ἔκαμε σταθερὸ κτῆμα τῆς καὶ στὸν ἀρχάγγελο πίστεψε, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸς ἀπὸ παλιὰ εἶχε ἀποδειχτῆ γι' αὐτὴ μέσα στὰ πράγματα ἄξιος ἐμπιστοσύνης. Ἀλλὰ καὶ πὼς νὰ μὴ καταλάβῃ ἡ Παρθένος μὲ τὴ θεϊκὴ σοφία, ὅτι εἶχε συντελεστῆ, ἀφοῦ παρακολούθησε τὰ γεγονότα ἀπὸ κοντὰ· εἶδε τὸ σεισμὸ τὸ μεγάλο, τὸν ἄγγελο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀστραποβολῶντας. Εἶδε τὴν νέκρωση τῶν φρουρῶν, τὸ μετατόπισμα τῆς πέτρας, τὸ ἄδειασμα τοῦ τάφου, τὸ μέγα θαῦμα τῶν ἐνταφίων, πού **ἦσαν ἀσκόρπιστα**, συγκρατημένα ἀπὸ τὴ σμύρνα καὶ τὴν ἀλόη, χωρὶς ὅμως νὰ περιβάλλουν τὸ σῶμα. Κι ἐκτὸς ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶδε τὸ χαρμόσυνο θέαμα τοῦ ἀγγέλου, κι ἄκουσε τὸ χαρούμενο μήνυμα. Ἀλλὰ βγαίνοντας ἀπὸ τὸν εὐαγγελισμὸν, αὐτό, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία σὰ νὰ μὴν ἄκουσε κἄν τὸν ἄγγελο -ἐξ ἄλλου σ' ἐκείνη δὲν εἶχε μιλήσει- διαπιστώνει μονάχα τὸ ἄδειασμα τοῦ τάφου καὶ γιὰ τὰ ἐντάφια δὲν κάνει κανένα λόγο καὶ τρέχει εὐθὺς στὸν Πέτρο καὶ τὸν ἄλλον μαθητῆ, ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης. Ἡ μητέρα πάλι τοῦ Θεοῦ, ὅταν συνάντησε ἄλλες γυναῖκες ξαναγύρισε πίσω καὶ νὰ, ὅπως λέει ὁ Ματθαῖος, ὁ Ἰησοῦς τὶς συνάντησε καὶ τοὺς εἶπε «Χαίρετε».

Βλέπετε ὅτι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ Μαγδαληνὴ Μαρία ἡ Παναγία εἶδε αὐτὸν πού γιὰ τὴ σωτηρία μας ἔπαθε καὶ ἐνταφιάστηκε κι ἀναστήθηκε. «Σ' αὐτὲς πλησίασαν», γράφει, ἔπιασαν τὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησαν. Κι ὅπως ἡ Παναγία κατάλαβε μόνη τὴ δύναμη τῶν ἀγγελικῶν λόγων, ἂν κι ἄκουσε τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἀναστάσεως μαζί μὲ τὴν Μαρία Μαγδαληνὴ, ἔτσι καὶ μαζί μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες, ὅταν συναντοῦσε τὸ γιό της καὶ Θεό, πρώτη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες καὶ εἶδε καὶ γνώρισε τὸν ἀναστημένο. Προσπέφτοντας τοῦ ἔπιασε τὰ πόδια κι ἔγινε ἀπόστολός του πρὸς τοὺς ἀποστόλους του. Ὅτι ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ δὲν ἦταν μαζί μὲ τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ξαναγυρίζοντας ἀπὸ τὸν τάφο τὴν συνάντησε ὁ Κύριος, τὸ μαθαίνομε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη. «Τρέχει πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρο καὶ τὸν ἄλλο μαθητῆ», γράφει, πού ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς λέει· Πῆραν τὸν Κύριο ἀπὸ τὸ μνημεῖο καὶ δὲν ξέρομε πού τὸν ἔβαλαν. **Πῶς, ἂν τὸν εἶδε καὶ τὸν ἄγγιξε μὲ τὰ χέρια της καὶ τὸν**

ἄκουσε νὰ μιᾶ, θὰ μπορούσε νὰ λήη τέτοια λόγια, ὅτι τὸν πῆραν καὶ τὸν πῆγαν ἄλλοῦ καὶ δὲν ξέρομε σὲ ποιὸ μέρος; Ἀλλὰ μετὰ τὸ τρέξιμο τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰωάννη στὸν τάφο, ὅταν εἶδαν τὰ ἐντάφια καὶ γύρισαν, ἡ Μαρία, λέει, στεκόταν κοντὰ στὸ μνημεῖο καὶ ἔκλαιγε.

Βλέπετε ὅτι ὄχι μόνο δὲν εἶχε δεῖ ἀκόμα ἀλλὰ οὔτε εἶχε ἀκούσει. Κι ὅταν τὴ ρώτησαν ἄγγελοι ποῦ παρουσιάστηκαν «Γιατὶ κλαῖς, γυναῖκα;» ἐκείνη πάλι ἀποκρίνεται σὰ νὰ ἦταν νεκρός. Κι ὅταν γυρίζοντας εἶδε τὸν Ἰησοῦ καὶ πάλι δὲν κατάλαβε καὶ στοῦ ἴδιου τὴν ἐρώτηση «γιατὶ κλαίει», παραπλήσια ἀπαντᾷ. Ὡσπου τὴν κάλεσε μὲ τὸνομά της, καὶ τῆς ἔδειξε πὼς ἦταν ὁ ἴδιος. Τότε ἀφοῦ ἔπεσε κι αὐτὴ μπροστὰ του θέλοντας ν' ἀσπαστῆ τὰ πόδια του, τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λήη «μὴ μ' ἀγγίξης». Ἀπὸ τοῦτο καταλαβαίνομε ὅτι κατὰ τὴν προηγούμενη ἐμφάνισή του στὴν Μητέρα του καὶ στὶς γυναῖκες, ποῦ τὴ συντρόφευαν **αὐτὴν μονάχα ἄφησε νὰ τοῦ ἀγγίξη τὰ πόδια**, ἂν καὶ ὁ Ματθαῖος τὸ θέλει κοινὴ παραχώρηση σ' ὅλες. Δὲν ἠθελε, γιὰ τὸ λόγο ποῦ εἶπαμε στὴν ἀρχή, νὰ προβάλλη ἔντονα τὴ Μητέρα στὸ ζήτημα αὐτό. Κι ἀφοῦ πρώτη ἦρθε στὸν τάφο ἡ ἀειπάρθενος Μαρία καὶ πρώτη δέχτηκε τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἀναστάσεως, μαζεύτηκαν πολλὲς καὶ εἶδαν καὶ κεῖνες τραβηγμένη τὴν πέτρα καὶ ἄκουσαν τὸν ἄγγελο. Στὴν ἐπιστροφή χωρίστηκαν. Καὶ ἄλλες καθὼς λέει ὁ Μᾶρκος ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο ἔμφοβες καὶ ἐκσταστικὲς χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα σὲ κανένα, ἐπειδὴ φοβοῦνταν. Ἄλλες ἀκολούθησαν τὴ Μητέρα τοῦ Κυρίου κι αὐτὲς ἐπέτυχαν νὰ δοῦν καὶ ν' ἀκούσουν τὸν Κύριο. Ἡ Μαγδαληνὴ ἔφυγε στὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ μαζὶ τους ἔρχεται πίσω στὸν τάφο. Κι ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔφυγαν αὐτὴ ἔμεινε νὰ ἀξιῶνεται κι αὐτὴ νὰ δῆ τὸν Κύριο καὶ νὰ τὴ στείλει κι αὐτὴν στοὺς ἀποστόλους καὶ ξαναέρχεται σ' αὐτοὺς φωνάζοντας σ' ὅλους, ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης, «ὅτι εἶχε δεῖ τὸν Κύριο καὶ τῆς εἶχε πεῖ αὐτά».

Καὶ ὁ Μᾶρκος λέει ὅτι αὐτὴ ἡ ἐμφάνιση ἔγινε τὸ πρωῒ, τὴν ἀδιαφιλονίκητη ἀρχή, τῆς ἡμέρας, ὅταν εἶχε περάσει ἡ ἀύγη. Δὲν ἰσχυρίζεται ὅμως ὅτι τότε ἔγινε ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου οὔτε ἡ πρώτη ἐμφάνισή του. Ἔχομε λοιπὸν σχετικὰ μὲ τὶς Μυροφόρες σὲ μιὰ ἀκριβῆ ἔκθεση καὶ τὴ σχετικὴ συμφωνία τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν σὰν ἀνώτερη ἐπιβεβαίωση. Οἱ μαθηταὶ ὅμως τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως ποῦ ἄκουσαν κι ἀπὸ τὶς Μυροφόρες καὶ ἀπὸ τὸν Πέτρο, κι ἀκόμα ἀπὸ τὸν Λουκᾶ καὶ τὸν Κλεόπα ὅτι ὁ Κύριος ζῆ κι ὅτι τὸν εἶδαν, ἔδειξαν ἀπιστία. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς κατηγορεῖ, ὅταν παρουσιάστηκε σ' ὅλους μαζὶ συγκεντρωμένους. Κι ἀφοῦ πὰ μὲ τὰ μάτια πολλῶν καὶ πολλὰς φορὲς ἔδειξε ὅτι ἦταν ζωντανός, ὄχι μονάχα πίστεψαν ὅλοι ἀλλὰ καὶ τὰ κήρυξαν παντοῦ. Ἡ φωνὴ τους ξεχύθηκε σ' ὅλη τὴ γῆ καὶ τὰ λόγια τους σκορπίστηκαν στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης». Καὶ μὲ τὴ συνέργεια τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ λόγου ποῦ ἔκαμε μὲ τὰ σημεῖα ποῦ ἐπακολούθησαν. **Γιατὶ τὰ σημεῖα ὥσπου νὰ κηρυχθῆ ἡ διδασκαλία σὲ ὅλη τὴ γῆ ἦσαν ἀπαραίτητα. Καὶ χρειάζονται σημεῖα ὑπερβολικὰ γιὰ νὰ παρασταθῆ καὶ νὰ βεβαιωθῆ ἡ ἀλήθεια του κηρύγματος. Δὲν χρειάζονται ὅμως σημεῖα ὑπερβολικὰ γι' αὐτοὺς ποῦ δέχτηκαν τὸ λόγο, ἂν πίστεψαν σταθερά. Ποιοὶ εἶναι αὐτοί;**

Ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς μαρτυροῦν τὰ ἔργα τους «Δεῖξε μου, λέει τὴν πίστη σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου» καὶ «ποιὸς εἶναι πιστός;» Ἄς τὸ δεῖξη μὲ τὰ ἔργα τῆς καλῆς ζωῆς του. Γιατί ποιὸς θὰ πιστέψη ὅτι ἔχει ἀντίληψη ἀληθινὰ ὑψηλὴ καὶ μεγάλη, οὐράνια, γιὰ νὰ πῶ ἔτσι, ὅπως εἶναι ἀκριβῶς ἢ εὐσέβεια; Αὐτὸς ποῦ πράττει φαῦλα ἔργα εἶναι προσηλωμένος στὴ γῆ καὶ τὰ γῆϊνα;

Κανένα ὄφελος ἀδέλφια, ἂν λέγη κανένας ὅτι ἔχει θεϊκὴ πίστη, δὲν ἔχει ὅμως ἔργα ἀνάλογα μὲ τὴν πίστη. Τί ὠφέλησαν τὶς ἀνόητες κόρες οἱ λαμπάδες, ἀφοῦ δὲν εἶχαν λάδι, δηλαδὴ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπόνιας; Τί ὠφέλησε τὸν πλούσιο ἐκεῖνο, ποῦ ψηνόταν στὴν ἄσβεστη φλόγα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του πρὸς τὸν Λάζαρο, ἢ ἐπίκληση τοῦ πατέρα Ἀβραάμ; Τί ὠφελεῖ αὐτὸν ποῦ δὲν ἔχει τὸ ροῦχο τῶν καλῶν ἔργων, τὸ κατάλληλο γιὰ τὸ θεῖο γάμο καὶ τὸν ἄφθαρτο ἐκεῖνο νυφικὸ θάλαμο, ἢ ἀποδοχὴ τάχα τῆς πρόσκλησης; Ἔλαβε πρόσκληση βέβαια καὶ ἦρθε, ἀφοῦ πίστεψε ὅπωςδήποτε καὶ κάθιστε ἀνάμεσα στοὺς ἀγίους ἐκείνους συμποσιαστάς. Δέχτηκε ὅμως τὸν ἔλεγχο καὶ ντροπιάστηκε, ἐπειδὴ ἦταν ντυμένος τὴ φαυλότητα τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν πράξεων κι ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν σκληρὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τὸν ρίχνουν στὴ γέενα, ἐκεῖ ποῦ ἀντηχεῖ τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν. Αὐτὴ κανένας ποῦ ἔχει τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα νὰ μὴν τὴ δοκιμάση. Μόνο ὅλοι νὰ δείξουν βίο ἀνάλογο μὲ τὴν πίστη καὶ νὰ μποῦν στὸ νυφικὸ θάλαμο τῆς ἀκηλίδωτης χαρᾶς καὶ νὰ ζήσουν στὸν αἰῶνα μαζί μὲ τοὺς ἀγίους, ὅπου εἶναι τὸ κατοικητήριον ὅλων, ποῦ νιώθουν τὴν ἀληθινὴ εὐφροσύνη. Ἀμήν.

*(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον"
Τόμος Δεύτερος, Ἀθήναι 1969, σελ.27-36)*

(Πηγή ἡλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)